

MS. WILKINSON CALLED ME NEPHEW

BLADEFREGA

TINAWAG AKONG PAMANGKIN NI GNG. WILKINSON

Isang mainit na Linggo, Agosto 23, 2026, tulad ng marami pang iba.

Ang mabilis na tanghalian ay hindi pagpapaubaya kundi isang ritwal. Ang maikling pahinga sa hapon ay isang eksepsiyon, ipinagkaloob lamang upang hayaang bumalik sa normal ang di-pangkaraniwang taas ng produksiyon ng dopamine ngayong umaga matapos ang isang di-inaasahang pangyayari: ngayong araw, inilagay ng Bing ang isa sa aking mga pahina sa unang puwesto sa web para sa isang query na may kaugnayan sa aking ina, ang Gillette.

Mula sa ikalawang puwesto, nagmamasid ang aking lolo, at ngumingiti.

Mukhang hindi siya galit.

Ngayong araw ko rin natuklasan na lumisan sa mundong ito si King Camp Gillette noong Hulyo 9, 1932.

Nang mabasa ko ang petsa, halos mapalundag ako sa aking upuan.

Ang sarili kong proyekto, ang gillettenarrative.com, ay isinilang noong Hunyo 9, 2026.

Siyamnapu't apat na taon matapos ang kanyang kamatayan.

At, ayon sa mga kasunduang ginawa ko sa aking sarili, tatlumpu't tatlong taon bago ang sarili kong nakaplanong paglisan sa 2058.

Kapag nagsisimulang magtagpo ang mga petsa, kapag nagsisimula silang magkasya nang may di-inaasahang katumpakan, natutukso ang isang tao na maniwalang may ibang algorithm na gumagana—isang algorithm na ang anyo ay halos walang pagkakahawig sa mga nakasanayan na natin.

Gaya ng dati sa mga ganitong sandali, sinasamahan ako ng jazz sa wikang Ingles.

Ito lamang ang musikang kusang tinatanggap ng aking isip ngayong tumahimik na ang mga gitara at mandolin ng aking pamilya ayon sa karaniwang batas ng kalikasan.

Saka ko binubuksan ang aking email.

Isang matalim na dagok ang tumatama nang direktso sa puso.

Sumusulat si Samantha mula sa London.

Siya ang apo ni Gng. Wilkinson.

Ang aking Tita Maggy.

Ang ginang ng magkakrus na espada.

Ang babaeng, hindi pa natatagalan at sa harap ng kanyang buong pamilya, ay tumawag sa akin na pamangkin.

Simple ang kanyang mensahe.

Pumanaw na si Gng. Maggy Wilkinson.

Sa kanyang sariling kahilingan, dahil kilala niya ako nang sapat upang mahulaan ang aking magiging reaksiyon, ipinaalam lamang ang balita matapos ang libing.

Ingles kami.

Isang luha ang nakatatagpo ng kanyang lugar.

Hindi kailanman magandang bagay ang kamatayan.

Isa lamang itong bagay na hindi mo kailanman lubusang inaasahan.

Sa lahat ng babaeng nakilala ko sa aking buhay, isang maikling kabanata lamang ang sinakop ng tiyahing ito na natamo ko.

Ngunit mahalaga ang kanyang papel.

Tinulungan niya akong maunawaan na ang aristokrasya ay hindi natatagpuan lamang sa mga titulo, eskudo de armas, o minanang pribilehiyo.

Umiiral ito sa mga asal.

Umiiral ito sa pag-uugali.

Umiiral ito sa katangiang madalas tawagin ng mga nagsasalita ng Ingles na aplomb.

May mas simpleng salita para rito.

Klase.

Isinusulat ko ang liham na ito para sa kanya.

Para sa kanyang pamilya.

Para sa aking sarili.

Para sa bawat mambabasang maaaring makarating dito balang-araw.

At nagsisimula ako sa isang pangungusap na kabisado ko sa puso:

Tayo ang kung ano tayo dahil sa mga taong nakikilala natin, at walang sinumang makapag-aalis niyon sa atin.

Madalas abusuhin ng literaturang medikal ang awtoridad na kusang ibinibigay ng mga pasyenteng nangangailangan ng katiyakan.

Madalas nitong sinasabi sa atin ang maginhawa.

Mas bihira ang mahalaga.

Sinasabi nilang ang mga bata mula pagsilang hanggang limang taong gulang ay walang mga alaala.

Na hindi nila kayang panatilihin ang mga ito dahil hindi pa nabubuo ang mga kinakailangang estrukturang kognitibo.

Ayon sa teoryang iyon, bawat isa sa atin ay dapat may dalang limang taon ng kadiliman.

Ngunit naaalala ko ang mga sampal ng aking ina.

Naaalala ko ang mga sampal ng aking mga guro sa kindergarten.

Hindi ko naaalala ang mga bilang.

Nagsimula ang mga iyon sa pares at hindi kailanman nagtapos sa gansal.

Ganoon din halos ang mga dagok na tinatanggap natin bilang mga adulto.

Walang nagbibilang sa mga ito.

Hindi sila iniaarkibo ng alaala bilang estadistika.

Tahimik nitong idinedeposito ang mga ito sa loob ng kaluluwa.

At makalipas ang mga taon, inilalabas nitong muli ang mga ito bilang pagsulat.

Paalam, Tita Maggy.

Nawa’y malugod kang tanggapin saanman nagpapatuloy ngayon ang iyong paglalakbay.

Mananatiling magkakrus ang mga espada hanggang sa araw na dumaan ka sa ilalim nila.

Paalam magpakailanman.

Ang iyong pamangkin.

Nando The Scribe

Ferdinando